

mömo

- kampen om tiden!

Musikteater baserad på en ungdomsroman av den tyske författaren

Michael Ende

i regi av Kersti Olin

Program 10 kr

Lycklig och stolt

Efter förra årets fantastiska Sjävv frågade jag Kersti om hon kunde tänka sig att skapa en teatergrupp med elever från skolans högsta årskurser. Jag hade egentligen väldigt dimmiga begrepp om vad som låg inom det möjligas ram men Kersti gladdade mig genom att på intet sätt avvisa förslaget. Någon månad senare dök en fulltaggad Kersti upp på skolan – hon hade kommit på det ultimata receptet för vår teatergrupp – en föreställning tillsammans med de pensionärer som år 2006 så framgångsrikt spelade Kent Anderssons och Bengt Bratts ”Hemmet”. Hon riktigt sprudlade av entusiasm när hon förklarade för mig att den nya ensemblen skulle spela ”Momo” av Michael Ende och jag kände att det var nog inte så mycket att diskutera – hon hade funnit den utmaning hon sökt och ville sätta tänderna i...

Sedan har jag kopplat av i den trygga förvissningen att det här fixar Kersti och Stephan – snacka om bortskämd ”ytterst ansvarige”...

Varje torsdag eftermiddag har skolan fått en åldersblandning av sällan skådat slag då den äldre delen av ensemblen dykt upp för tålamodskrävande repetitioner. Generationsgränser suddas ut och fram växer respekt och acceptans som båda sidor förhoppningsvis sprider vidare till sina respektive ”kulturer”. Vi visar med den här föreställningen att man alltid kan lära av sin nästa – även när det skiljer en mängd år...

Lycklig och stolt rektor hälsar Er nu välkomna till en fantastisk föreställning som vibrerar av spelglädje och mod – njut och låt Er fångas av denna omtumlande resa om tid.

Tor Ahlmark

En utmaning

Att ett gäng pensionärer deltar i en teaterpjäs som ”Momo” kan kanske tyckas lite märkligt. Jag tror att vi som är med fick blodad tand när vi medverkade i ”Hemmet”, en pjäs av Kent Andersson och Bengt Bratt, som sattes upp på Vallen 2007 av Kersti.

Skådespeleri på amatörnivå vid vår ålder är en utmaning och speciellt när det gäller att arbeta tillsammans med tonåringar. Momo är ju en barn- och ungdomsbok och att göra en teaterpjäs av den för alla åldrar, är också en utmaning. För oss gamlingar har det varit en upplevelse att jobba ihop med dessa positiva ungdomar, även om vi ibland drabbas av mindervärdeskomplex i samarbetet.

Hur vi använder vår tid och kampen om tiden är en viktig fråga för oss alla och inte minst för oss, som passerat ”bäst före datum”.

Sven 74 år

Pensionärer också morgontrötta

Det här har jag lärt mig under Momo-tiden:

Att pensionärer har en aning svårare att lära sig repliker än vad ungdomar har.

Att Momoboken är bra och värd att läsas, men att pjäsen är ännu lite bättre.

Att pensionärer i många fall är mycket roligare än oss ungdomar.

Att vi ungdomar inte är de enda som är morgontrötta.

Att Momo faktiskt inte betyder mormor, utan är ett namn.

Att skillnaden mellan ungdomar och pensionärer inte är så stor trots allt.

Maja 14 år

Ensemble

Cornelia Alakangas
Bibigirl, en grå, restaurang-
gäst

Maja Andersson
Unga överste grå

Emma Björkman
En grå

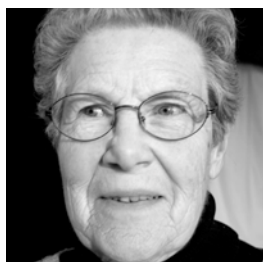
Maja Ehrnborg
En grå

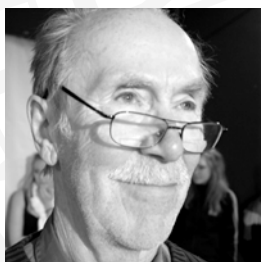
Ellinore Eriksson
Unga Momo

Monica Erlandsson
Gamla överste grå

Barbro Fredriksson
En grå, restauranggäst

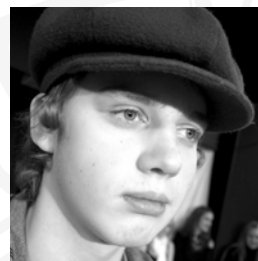
Bo Fredriksson
Fusi

Margareta Jöhnemark
Mäster Hora

**Whilma-Louise
Klingspor**
En grå

Douglas Kärrholmen
Nicola, polis, restaurang-
gäst

Eric Larsson
Nino

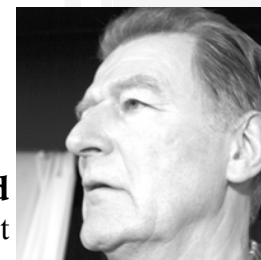
Lovisa Lindberg
Liliana, en grå

Siri Lundholm
En grå, restauranggäst

Saara Printz
Kassiopeja, restauranggäst

Sven Reiland
Polis, restauranggäst

Dietlind Seidel
Gamla Momo

Kurt Warging
Beppo Gatsopare

Produktion

Stallarholmskolan
Stallarholmens Revy-
och Teaterförening

Projektledare

Stephan Eriksson
Kersti Olin

Regi

Kersti Olin

Producent

Stephan Eriksson

Manus

Stephan Eriksson
Margareta Jöhnemark
Kersti Olin
Dietlind Seidel

Musik

Maggi Olin (utom de grås danser)
John Dahlbäck (de grås danser)

Sångtexter

Stephan Eriksson (utom slutsången)
Kersti Olin (slutsången)

Musiker

Erik Dahlbäck (slagverk)
Jan Sjöblom (piano)
Dietlind Seidel (blockflöjt och tum-
piano)

Koreografi

De grå dansarna

Scenografi

Mikael Reijmar

Scenografassistent

Jaana Wikman

Projektioner

Mikael Reijmar

Ljud

Jens Lundholm

Ljus

Henrik Germundsson

Ljusassistent

Kent-Inge Jonsson

Smink

Gillian Lindbergh
Jaana Wikman

Snickeri

Åke Carlsson
Håkan Jansson

Sömnad

Signbritt Brodin
Anna Connydotter

Regiassistent

Caroline Andersson

Caféansvarig

Marita Andersson

Café, Entré, Garderob,

Scenarbetare

Gustav Andersson
Gutta Andersson
Anna Connydotter
Suzanne Ehrnborg
Helena Eriksson
Anna Isberg
Lill Jansson
Kicki Klingspor
Helen Kärrholmen
Stefan Kärrholmen
Lisa Lundholm

Elsa Printz Emond
Maria Printz
samt ytterligare ett gäng ungdomar

Affisch

Ola Johansson
Mikael Reijmar (foto)

Programblad

Stephan Eriksson (innehåll)
Ola Johansson (layout, illustration)
Peter Peltola (foto)
Mikael Reijmar (foto framsida)

Tack till

Birgitta på församlingshemmet
Eskilstuna-Kurirens annonsavdelning
Föreningsgården Vikingavallen
Föräldrar
ICA Skeppet
Jesper Wetterhus Ravinale
Medborgarkontoret, Strängnäs
Mulleum
Perssons kontorsvaror, Mariefred
Preem, Stallarholmen
Stallarholmens församling

Alla andra som hjälpt till att förverk-
liga detta och som vi glömt bort att
nämna i programmet

Att mötas i tid

Pensionärerna i vår teatergrupp bär klocka.

Tonåringarna kollar efter tiden på sina mobiler.

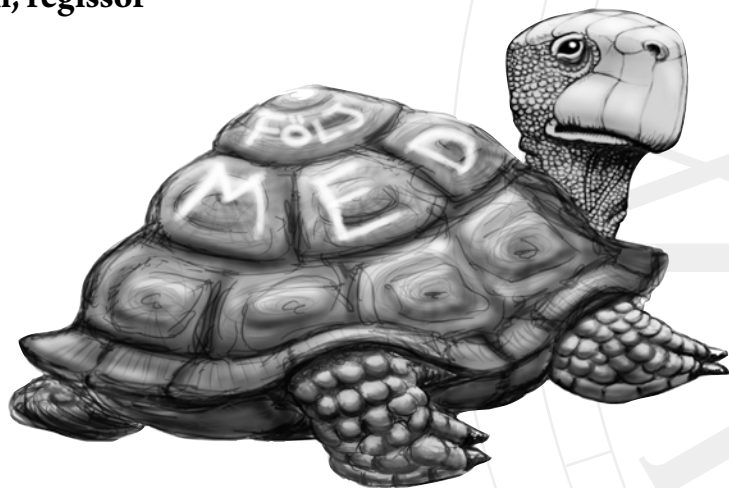
Somliga har sin tid inom sig, som sköldpaddan Kassiopeja i vår pjäs.

Tiden går, vare sig vi vill det eller ej. Kanske borde vi bli lite mer rebelliska och inte låta tiden bestämma över oss, utan att vi bestämmer över den.

Det gäller att hinna med sig själv också. Så gott det går. Vår föreställning handlar inte bara om tid, utan också om vänskap och harmoni. Och utanför pjäsen, på repetitionsgolvet har unga och gamla människor lärt känna varandras likheter och olikheter. Människor som från början var blyga och lite rädda för varandra, har upptäckt att ”de var ju inte så farliga!”.

Att jobba med tonåringar och pensionärer har fått mig att vidga mina vyer. Jag minns min egen tonårstid mycket bättre. Jag kan längta och hoppas på att få en sån ålderdom som mina nya kompisar har.

Kersti Olin, regissör

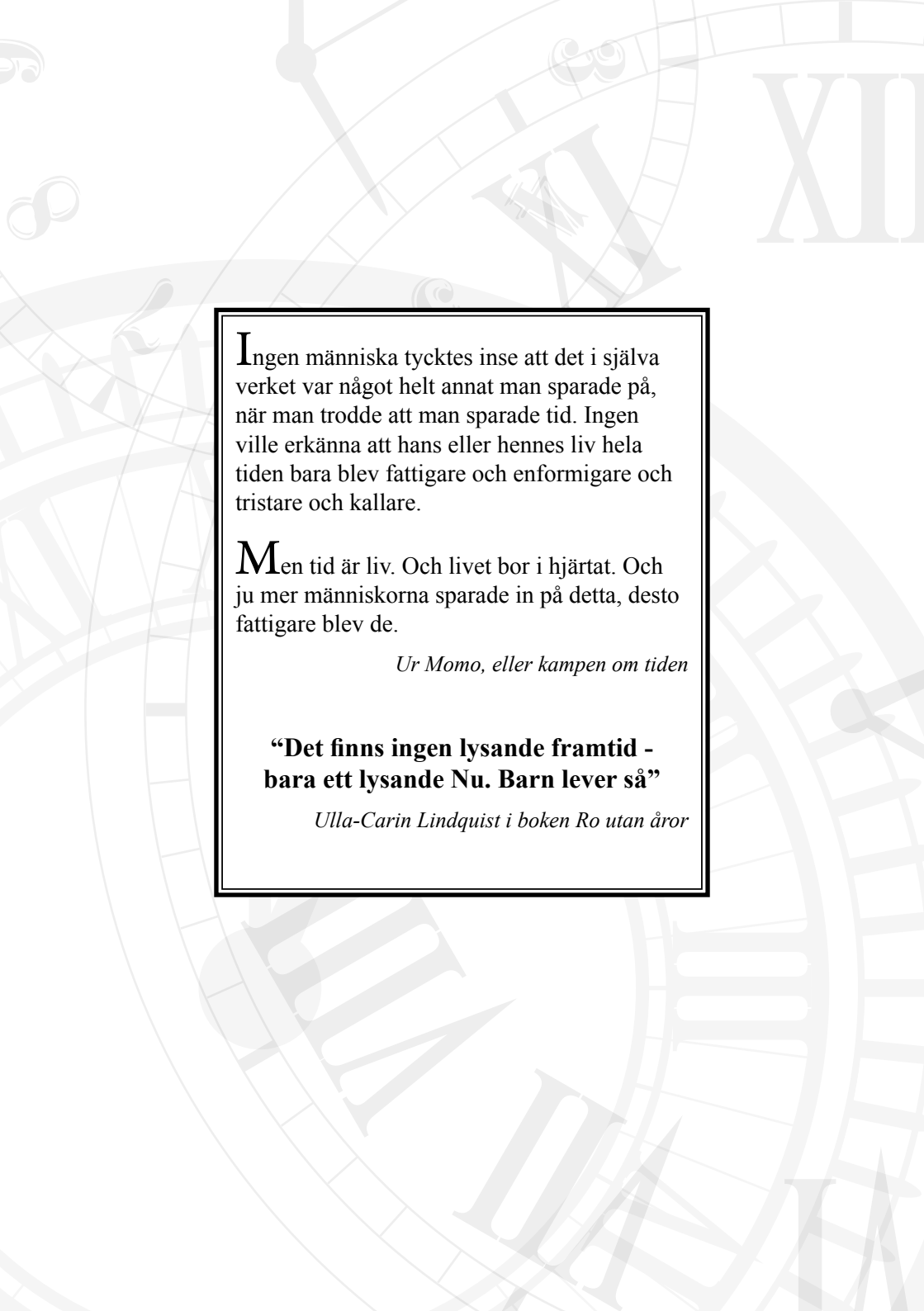
En fröjd för öron, ögon och själ

Idén med att sammanföra två vitt skilda generationer till något gemensamt hade på förhand alla möjligheter att stå för något unikt och nydanande. Det skulle också knyta banden ännu starkare mellan skolan och det lokala föreningslivet, denna gång i form av revy- och teaterföreningen. Naturligtvis fanns det också mängder av frågetecken och praktiska problem som skulle behöva lösas på vägen. Och skulle publiken komma? Skulle en teaterpjäs kunna kittla på samma sätt som en ungdomsrevy gör?

Nu när vi står på tröskeln till premiären vet jag att vi ännu en gång har en fantastisk produkt att visa upp. Genom stortatade och uppoffrande insatser från såväl pensionärer som ungdomar, men även från andra ideella krafter, kan vi presentera en musikteaterföreställning som är en fröjd för öron, ögon och själ. Den manar dessutom till eftertanke i en tid då stressen och tidstjuveriet lurar bakom varenda buske. Vi hade aldrig varit där vi är om inte Kersti Olin ansvarat för regi och det konstnärliga arbetet på scenen. Jag vill citera mig själv från programbladet till Sjåvven förra året, då jag skrev: ”Det är som om hon svingar ett trollspö när hon utvecklar varenda individ till att tänja på sina gränser och hitta en dimension utöver vad som borde vara möjligt.” **Kersti! Du är banne mig bara bäst!**

Jag vill tacka rektor Tor, mina övriga chefer och arbetskamrater på skolan som uppmuntrar oss att genomföra detta samt min familj som under en lång tid fått stå ut med en man/pappa som fullständigt gått upp i detta projekt under dygnets alla tänkbara och otänkbara timmar. Framförallt vill jag slutligen tacka alla andra underbara människor inom produktionen. Vare sig ni står på scenen, spelar eller skriver musik, sköter ljud eller ljus, syr kläder, säljer kaffe, ordnar med scenografin (Världsklass, Micke!) eller gör något annat, så är ni en ovärderlig bit i den underbara mosaik som utgör den föreställning ni strax ska få se. **Nu kör vi!**

Stephan Eriksson, producent

Ingen människa tycktes inse att det i själva verket var något helt annat man sparade på, när man trodde att man sparade tid. Ingen ville erkänna att hans eller hennes liv hela tiden bara blev fattigare och enformigare och tristare och kallare.

Men tid är liv. Och livet bor i hjärtat. Och ju mer människorna sparade in på detta, desto fattigare blev de.

Ur Momo, eller kampen om tiden

**“Det finns ingen lysande framtid -
bara ett lysande Nu. Barn lever så”**

Ulla-Carin Lindquist i boken Ro utan åror